

SIIRTOLAISET JA AMERIKAN KAPITALISMI.

Defense News Service.

Kirj. Nicholas Beffel.



MERIKAN kapitalistit ovat kovin huolissaan siitä, että Europasta tuleva siirtolaisten luku jatkuvasti vähenee ja ulkomaalaissyntyisten poismuutto maasta on jatkuvasti huomattavassa käynnissä. Molemmat nämät kaksi seikkaa ovat omiaan vaikuttamaan siihen, että ylimääräinen työläisten armeija vähenee ja tämä armeija olisi sellainen, minkä kautta voivat työnantajat kontrolloerta parhaiten työläisten palkkoja.

Mainitusta syystä on jatkuva ja järjestelmällinen agitationi käynnissä kautta Yhdysvaltojen, saada muutosta aikaan nykyään voimassa oleviin siirtolaisuutta rajoittaviin lakeihin. Sangen paljon on tämän maan sanomalehdissä puhuttu siitä, että laskettaisiin maahan sellaisia, joissa otettaisiin huomioon mieluummin "siirtolaisten laatu lukumäärän sijasta". Tämä on perus syy nyt myöskin, että tämä käänne on jo tapahtunut sanomalehtienkin taktiikassa, mitä siitä puhuttiin ennenkuin nykyään voimassa oleva kolmen prosentin siirtolaisuus asetus asetettiin voimaan entisten siirtolaisuuslakien lisäyksenä.

Ainakin jo yksi hallitus Europassa nyt on sopinut Yhdysvaltain hallituksen kanssa siitä, että tämä "Siirtolaisten kelpoisuus" tulee huomioon otetuksi. Italiassa uusi Mussolinin hallitus on ottanut vaivakseen siilata hyvät pois pahoista silloin kun Amerikkaan siirtyvät tulevat Italian satamiin. Italian Siirtolaisuus Commissioneri Giuseppe de Michelis lupaa, että Italia kykenee lähettämään kuudesta seitsemään miljoonaa työläiseen, jos vain Amerika haluaa. Hän sanoo lausuntonsa yhteydessä, tehneensä tutkimuksen kaikissa Europan maissa ja tullessaan huomaamaan, että suuret työttömäin armeijat ovat ilmeisiä jokaisessa maassa.

Luvatusista määrästä vain 68.3 prosenttia.

Vuoden kuluessa, joka päättyi kesäkuussa 1922, kaikista Europan maista tuli Yhdysvaltoihin ainoastaan 68.3 prosenttia siitä määrästä, mitä nykyisen lain mukaan olisi voinut tulla. Tämä laki määrää, että vain 3 prosenttia voi tulla siitä luvusta, mi-

tä kyseessä olevan maan asukkaita oli Yhdysvalloissa 1910 sensuksen oton aikana. Siis senkin mukaan olisi voinut päästä Yhdysvaltoihin vuoden kuluessa 356,995, mutta vain 243,953 saapui siirtolaisina tähän maahan.

Siirtolaisten maahan jääneiden luku lopullisesti on jäänyt vielä sitäkin pienemmäksi siitä syystä, että samaan aikaan on maasta pois muuttanut ulkomaalaissyntyisiä 198,712, joista suurin osa on palannut takaisin kotimaahansa. Vielä edellisten lisäksi antaa huolestumiselle tilaa paljon Wall Street Journalin mukaan se, että todellisuudessa Yhdysvallat ovat joutuneet tappiolle miesten luvussa siirtolaisiin nähden, ei vähempää kuin 10,000 miestä. Se, mitä siirtolaisia on maahan saapunut enemmän, kuin pois muuttanut, ovat ne olleet suurimmaksi osaksi naisia ja lapsia.

Todelliset syyt siirtolaisten vähenemiseen.

Ei ole kysymystäkään siitä, etteikö jokaisessa Europan maassa yhteiskunnallinen ja erikoisesti tuotannollinen tilanne olisi huono. Mutta miksi sitten työläiset eivät käytä hyväkseen tätä kolmeakaan prosenttia tulemalla Amerikkaan? Ilmitulleet raportit osoittavat, että suuri osa työläisiä ovat menettäneet innostuksensa purjehtia tähän vapauksien maahan siitä syystä, että he ovat saaneet tiedon niistä vainotoimenpiteistä, mitä Yhdysvalloissa kohdistetaan työväenluokkaa kohtaan.

Työväen sanomalehdistö Europassa, vieläpä vapaamieliset porvarillisetkin lehdet ovat sisältäneet huomattavasti kirjoituksia niistä vainotoimenpiteistä, mitä viime aikoinakin Amerikassa on kohdistettu työväenluokkaa vastaan taantumuksellisten aineiden taholta. Yksistään Presidentti Hardingin hallituksen kieltäytyminen vapauttamasta 64 luokkasota vankia, joita yhä tätä kirjoittaessa pidetään vankilassa mielipiteittensä takia, mitä he omasivat Europan sotaan nähden, on antanut aiheen Europan työväenlehdille muistuttaa mieliin Mooneyn ja Billingsin juttua ja Centralian murhenäytelmää; Everettin verilöylyä ja samoin naisten ja lasten mestaamista Ludlo-

wissa, sekä monia muita tuhotöitä, mitä tässä maassa on pantu toimeen työväenluokkaa vastaan.

Erikoista huomiota on muiden muassa herättänyt Roman Rollandin kirjoitus, joka on ollut painettuna L'Humanite lehdessä, Pariisissa, missä yksityiskohtaisesti on kerrottu I. W. W. liiton jäsenten vangitsemisista Californiassa ja vankilatuomioista 1 — 14 vuoteen yksinomaan siitä, että on ollut jäsenenä Industrial Workers of the World liitossa, ilman että olisi todistettu taikka edes syytettykään mistään rikoksesta. Rollandin kirjoitus on sittemmin julkaistu kymmenissä muissa lehdissä ympäri Eurooppaa.

Karkoitus jutut ja perustuslaki.

Viimeisenä mielenkiintoisena asiana Euroopassa on annettu huomiota työväenlehdissä niinikään Liittohallituksen tuomarin, Pagen päätökselle I. W. W:n jäsenten karkoitusjutuissa. Siinä hän määrittelee, että Yhdysvaltain perustuslain nojalla ei tulla myöntämään sen takaamia oikeuksia ulkomaalaisille. He tulevat tänne ja otetaan Amerikassa vastaan kohtelijaisuudesta ja heidät voidaan asettaa syytteeseen kaikkien lakien rikkomisesta huolimatta siitä, vaikka sellaiset syytökset olisivatkin ristiriidassa perustuslakien takaamien oikeuksien kanssa.

Tässä jutussa oli kyseessä viisi työläistä, jotka olivat tulleet Amerikkaan seuraavista maista: Englannista, Italiasta, Portugalista, Canadasta ja Australiasta. He olivat palvelleet rangaistuksensa ja sitten tuomittiin heidät karkoitettaviksi sellaisen lain nojalla, joka oli laadittu sen jälkeen, kuin heidät edellisistä syytöksistä oli jo tuomittu vankeusrangaistukseen. Näissä jutuissa komoutuivat entiset traditionit, että mitään lakeja ei tulla käyttämään entisiin rikoksiin nähden, se on, mitään lakeja ei sovelluteta tekoon, joka on tehty, ennenkuin laki on laadittu, (Ex post facto), sillä tuomari Page mielivaltaisesti määrää, että estetuomiotakaan karkoittamista vastaan ei tulla ottamaan huomioon ulkomaalaisiin nähden.

Tässä tapauksessa ei ole mitään väliä, kuinka kauvan ulkomaalainen on asunut Yhdysvalloissa, taikka mitä tahansa omaisuussuhteita hänellä on olemassa, tuomari Pagen päätöksen nojalla voi Kongressi koska tahansa laatia lain, jonka nojalla kaikki hänen oikeutensa voidaan häneltä ryöstää pois. Aika määrä asuntosuhteissa ei siis tule enää olemaan minään tekijänä, eikä ul-

komaalainen voi enää tehdä mitään kysymystä puolustukseksaan Perustuslain nojalla, kuten on edellä käynyt selville mikäli kysymys on hänen karkoittamisestaan maasta.

Lukutaito vaiko työkyky?

Selvä paljastus siirtolaisten suhteesta meidän tuotantomme, on julkaistu Wall Street Journalissa, jonka on kirjoittanut R. C. Marshall nuorempi, joka on Amerikan Yleisen Kontrahtorien Yhdistyksen Yleis Liikkeenhoitaja. Hän kirjoituksessaan sanoo seuraavaa:

“Me huomaamme olevamme yleensä sellaisen kysymyksen edessä, että työvoima tarve alkaa käydä sangen vähäiseksi ja se on omiaan korottamaan työvoiman hinnan. Läpi koko meidän teollisuutemme historian suurimmat varastot meidän ammatitonta työläis-armeijaamme on ollut siirtolaisia. Oppineita mekanikkoja ei voida täyttää maassa syntyneillä siinä määrin, kuin niitä vähenee kyyvyttömyyden, vanhuuden ja kuoleman kautta. Amerikalaisen oppineen työläisen paikkaa ei tavallisesti täytä hänen poikansa. Hänen paikkansa on tavallisesti täyttänyt ulkomailla syntynyt työläinen ja vähentää tätä ammatittomain työläisten lukumäärää rajoituksilla, on samaa kuin rajoittaa yleensä myöskin ammatitaitoisten työläisten lukumäärää samalla kertaa.

“Rakennusteollisuudessa yleensä me tarvitsemme arviolta 35,000 ammattitaitoista ja 12,000 ammatitonta työläistä täyttämään niiden työläisten paikat, jotka joutuvat pois kuoleman taikka muiden saman tapaisen syiden tähden jokainen vuosi.”

Edellisten lisäksi Marshall huomauttaa, että rakennuksilla suorastaan tarvittavien työläisten lisäksi vaaditaan noin 22 prosentai 214,000 työläistä niissä teollisuuksissa, mitkä tuottavat rakennuksille välttämättömiä tuotteita. Kun lisäksi välttämätön luonnollinen laajennus täytyy aina tapahtua tuotannossa väestön lisäyksen mukaan, lisää se vuosittain tarvittavien työläisten lukua 154,000 samoissa teollisuuksissa, tehden 368,000 miestä vuosittain, mitä tarvitaan tällä alalla.

Kirjallisesti lukutaito ei ole niinkään suuren tekijänä, kuin ovat muut kyyvyt tässä tapauksessa, mistä Marshall pitää kiinni, vaikka hän peitellen huomauttaakin, että siirtolaisten laatu paremmin kuin lukumäärä tulee olla määräävä. Hänellä on mielellä amerikalaisuutta ne, joita voidaan kiihoittaa tulemaan tänne ja tämän kiihoi-

tuksen kohteina kaivataan näitä erikoisia tyyppisiä, joille voidaan antaa vissinlainen kansallistuttamis sakramentti. Marshall jatkaa seuraavasti:

“Siirtolaisten tarkastus osoittaa, että vain pieni osa tulleista siirtolaisista voi mennä suoraan ruumiilliseen työhön. Tämä pitää paikkansa moniin kansallisiin ryhmiin nähden, joiden jäsenet tulevat tänne ja kuuluvat suorastaan joihinkin kauppiasluokkiin ja varmasti silloin täyttävät siirtolaislakien määräämät asetukset, voidaan lukea ja kirjoittaa. Vallitsevien kouluasetusten mukaan monissa Euroopan maissa tämä viimeainittu vaatimus estää ammatittomien työläisten pääsyn Amerikkaan. Tämä sivistystasoa määrittelevä kohta oli tarkoitettu Amerikkaa hyödyttämään, mutta se ei kuitenkaan käytännössä osottaudu käytännölliseksi. *Lopullinen seuraus siitä on vain se, että niiden määräysten mukaan Amerikkaan pääsevät naiset ja lapset, sekä pienet ja heikot, ruumiillisesti kehittymättömät, henkisesti oppineet, mutta sangen vähän voi päästä tänne todellista tarvittavaa työvoimaa.*

“Minä en suinkaan ole sitä mieltä, että ovat avattaisi selko selälleen siirtolaisille, mutta olen sitä mieltä, että me tarvitsemme kyllä ottaa siirtolaisia laskiessamme tänne laadun ja niiden kelpoisuuden huomioon mieluummin, kuin lukumäärän. Me olemme siinä asemassa, että me voimme tehdä valintaa niistä, jotka tulevat meidän rannoillemme. Niistä me tarvitsemme sellaiset, jotka ovat *voimakkaita raa'an työn tekijöitä*. Sellaiset työläiset ovat parhaita rekryttejä meidän teollisuusarmeijamme ja he ovat vielä lisäksi parhaita kansalaisiksi. Heistä voi saada todellisia, eikä faneerattuja, kuten on oppineiden laita, joista sangen harvoin saa rehellisiä Amerikan kansalaisia.”

Tämänlainen propaganta on tietenkin tarkoitettu Amerikan nykyisille tarpeille työvoimaan nähden. Tämä on todella suuraa kieltä ja sanottu sadan prosentin kan-

salaisten taholta ja kapitalistien suusta. He katsovat keinoja, miten saada tuotantoa suurennetuksi, välittämättä lainkaan siitä, mitä se vaikuttaa työvoiman kulutukseen, mitä tällä tavalla koetetaan täyttää. Tuskin erehdymme siinä, jos sanomme, että tämän tapainen agitationi alkaa yleisesti Euroopan maissa, missä kaikissa ylistellään mitä kaikkia ylellisyyksiä Amerikassa onkaan, mistä siellä olevat saavat nauttia.

Palkkatyöläisten oikeus — työnteko.

Mutta voiko Amerikan tehtailijain agitationi peittää sen nopeasti leviävän tiedon, mikä leviää Euroopan maissa myöskin tässä maassa toimeen pannuista vainoista? Voimmeko kuvitella, että voidaan pysäyttää sitä vaikutusta, minkä on tehnyt Williams Collegen Presidentin, tohtori Harry Garfieldin puhe. Hän, joka oli aikonaan Liittohallituksen Polttoaineiden hallituksen johtaja. Hänen puheensa on levinnyt Euroopassa, kuten tieto rutosta, taikka uutiset hävitystä taistelusta.

Tohtori Garfieldin lausunto on niin kylmäverisen vilpiton, että sen pitäisi painua jokaisen työläisen mieleen:

“Ammatiton työläinen ei ole oikeutettu vaatimaan niin suurta palkkaa, jolla hän voisi pitää huolta perheestään. Jos sellaiset työläiset haluavat mennä naimisiin, niin menkööt silloin työhön myöskin heidän vaimonsa. — Ammatittoman työläisen, välittämättä lainkaan oli hän työssä tehtaassa, taikka konttoreissa, ei pidä saada enempää palkkaseen, kuin sen, minkä hän tarvitsee itsensä työkuuntoisena pitämiseksi.”

Mitäs vielä puuttuu? Eikö orjuus ole täydellinen näissä putteissa, mitä Amerikan johtavain kapitalistien taholta Amerikan palkkatyöläisille tällaisena annoksena annetaan.

Näetkö vieläkään palkkatyöläinen, missä sinun paikkasi todellisuudessa on. Liity jo tänään työläistovereisi joukkoon omaan teollisuusunioosi jäseneksi.

KANADAN SUHTAUTUMISESTA KARKOITUKSIIN.

Yhdysvaltain hallituksen yritykset, karikoittaa maasta Kanadan, Englannin ja Australian kansalaisia sellaisen lain nojalla, mikä on tullut voimaan kaksi vuotta sen jälkeen kun asianomaiset ovat tuomittu vankiloihin, pyrkii nyt tulemaan jo kansainväliseksi kysymykseksi. Järjestyneet

työläiset Ontarion valtiossa ovat kiinnittäneet Kanadan hallituksen huomiota kolmen Industrial Workers of the World liiton jäsenen juttuihin, jotka ovat päässeet vapaiksi Leaveworthin kuritushuoneesta viime toukokuussa palveltuaan viisi vuotta kestäneen rangaistuksensa.